

אֲדוֹן הַכֹּל, הָיָה הוּא וְהָיָה. תְּקִיף – בַּעַל הַיְכָלָת וּבַעַל הַכַּחוֹת כָּלָם

[1234567 תחית]

לְיִשְׂרָאֵל, שָׁנְאֵל אוֹתָנוּ בָּהֶם. הָרִי בְּאוֹתָן הַמִּפּוֹת שֶׁהָפּוּ
בָּהֶם הַמִּצְרִיִּים, נִרְמְזִים הַגָּאֵלָה וְהַרְפּוּאָה לְיִשְׂרָאֵל.

וְיִהְיֶה רַעְוָא מִלְּפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ-הוּא שִׁירָאֵנוּ בִּיָּאת
מִשִּׁיחֵנוּ, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, עִם הַמַּלְאָכִים הַשִּׁיכִים
לְגָאֵלָה הָאֲחֵרוֹנָה, וְיָקִים בָּנוּ מִקְרָא שְׁפָתוֹב; "בְּיָמֵי
צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, אֲרָאֵנוּ נִפְלְאוֹת", אָמֵן > נִצַּח סָלָה.

אַחֲרֵי הוֹדִיעַ אוֹתִי רָזָא דָּנָא, שְׁכָל-הַמַּעֲיִן בְּסוֹד נִפְלָא וְנוֹרָא
זֶה עַל מְכוֹנוֹ, אֶפְלוּ פַּעַם אַחַת בַּשָּׁנָה, וּבִיּוֹתֵר בְּעַרְבֵי
פְּסָחִים, מִבְּטָח שֶׁהוּא מַצֵּל כָּל-אוֹתָהּ הַשָּׁנָה מִכָּל-מְכַשּׁוֹל
וּמִיָּתָהּ מְשֻׁנָּה וְשׁוּם אָנֹס, וְאֵל יִמְשְׁלוּ בּוֹ אוֹיְבָיו, וְכָל-שׁוֹנְאָיו
יִפְלוּ תַּחְתָּיו, וּבְכָל-אֲשֶׁר יִפְנֶה יִצְלִיחַ וְיִשְׁכִּיל, אָמֵן סָלָה.

[אוצר החכמה]

[אוצר החכמה]

סדר מ"ב מסעות

אלו הם סדר המ"ב מסעות שנסעו בני ישראל מיציאתם ממצרים עד ערבות מואב. וכתבו
המקובלים ז"ל שכל כך הוא מסוגל קריאת המסעות האלו, שאם קורא אותם האדם אות
באות תיבה בתיבה בזמן המגיפה, בר מינן, מידי יום ביומו בהתמדה, מובטח הוא שיהא
נשמר וניצול מדבר וממגיפה, ולא ישלוט בו שום פגע רע. ומאמר זה הובא בספר הפליאה,
והזכירו הרב הקדוש מוהר"ר שמשון מאסטרופולי ז"ל. וימצא כתוב בכתבי הקודש של
הרב הגדול מוה"ר אליהו הכהן ז"ל בעל ספר "שבט מוסר" ו"מדרש תלפיות" בעי"ת
אזמיר יע"א (רבי יעקב שאלתיאל ניניו זצ"ל בקונטרס "שפת אמת" שבסוף ספרו "אמת ליעקב", דף קכג ע"א). ועיין
שם שהביא משם ספר "מפעלות אלהים" הסבר מאמר זה. וזה הלשון בספר "מפעלות
אלהים" (לרבי נפתלי כ"ץ, זאלקווא תפ"ה, סימן חצ"ר): אמר המחבר, בספר "זבח פסח"
[לרבי יעקב פסח, זאלקווא תפ"ב] בסוף החיבור מביא מאמר תמוה ונפלא בשם הפליאה מה שציוה
הקדוש וטהור הרב המקובל הגדול מוהר"ר שמשון מאסטרופולי הי"ד לאומרו בזמן
המגיפה. ותוארו הוא ... והנה בודאי נעלם מאתנו טעמו ונמוקו של הקדוש הנ"ל. מה בצע

אָדוֹן הַפֶּל, הָיָה הוּא וַיְהִי. תְּקִיף – בַּעַל הַיְכָלָת וּבַעַל הַפְּחוֹת כָּלָם

באמירה זו. אמנם, להבין מאמר הזה כי הוא נפלא מאד, חדא: למה נסתפק פעמים בעיר אחת, ופעמים בשתיים, ופעמים ביותר? ועוד, למה נסתפקו בנסיעתן מרעמסס לסוכות או לקהלתה או למוסרות, הלא לא קרב זה אל זה? וכיוצא בזה קשה על אינך עיירות. ושמעתי מה"ר מוה"ר יואל בעל שם נר"ו מזאמשט פירוש על הפליאה הזאת, ואמרתי להביאו לדפוס רק בהקדים מ"ש בעל "מגן אברהם" [סימן תכח ט"ק זו בשם צרור המור לרבי אברהם טבע] שאלו מ"ב עיירות הם נגד שם של מ"ב. והנה ארשום לפניך העיירות בצירוף השם הקדוש;

(א) רַעְמָסֶס. (ב) סֻכּוֹת. (ג) אֶתֶם. (י) פִּי־חִירוֹת. (ת) מָרָה. (ץ) אֵילָם. (ק) יִס־סוּף. (ר) מִדְּבַר־סִין. (ע) דְּפָקָה. (ש) אָלוֹשׁ. (ט) רְפִידָם. (ן) מִדְּבַר־סִינִי. (נ) קִבְרֵת־הַתְּאֻוָּה. (ג) חֲצִירוֹת. (ד) רִתְמָה. (י) רִמּוֹן־פָּרָץ. (כ) לִבְנָה. (ש) רִסָּה. (ב) קִהְלָתָה. (ט) הֶרֶשֶׁפֶר. (ר) חֲרָדָה. (ז) מִקְהֶלֶת. (ת) תַּחַת. (ג) תָּרַח. (ח) מִתְקָה. (ק) חֲשֻׁמָּנָה. (ב) מִסְרוֹת. (ט) בְּנֵי־יַעֲקֹן. (נ) חֹר הַגְּדָגָד. (ע) יִטְבַּתָּה. (י) עֵבְרָנָה. (ג) עֲצִין־גִּבְרִי. (ל) קִדְשׁ. (פ) הֶרֶהֱהָר. (ז) צִלְמָנָה. (ק) פּוֹנֵן. (ש) אֲבֹת. (ק) עֵי־הָעֵבְרִים. (ו) דִּיבְנ־גָד. (ז) עֶלְמֹן [דְּבַלְתִּימָה]. (י) הָרֵי הָעֵבְרִים. (ת) עֶרְבַת מוֹאָב.

ובזה מפורש כוונת המאמר בקצרה: כד נטלו מרעמסס וכו' – רוצה לומר, שהם ידעו שהם מוכרחים ליסע לעיר שהוא נגד אות ב', אמנם לפי הציור המצויר לפניך תראה כי "סוכת" נגד אות ב' וכן "קהלתה" גם כן נגד אות ב', דהיינו של בט"ר צת"ג. וגם מוסרות נגד אות ב', דהיינו של חק"ב. וזהו לפי האמת שבא הציור על-פי רוח הקודש שיהיה כך. אמנם הם לא ידעו להכריע, רק זאת ידעו בהשגתם שמוטל עליהם ליסע לעיר שהיא כנגד אות ב', על כן נסתפקו אם ליסע לסוכות או לקהלתה או למוסרות. מסוכות לא ידעו כו' – גם כן הולך וסובב על ציור הנ"ל. ואודיעך בקצרה: איתם, חצרות, תחת, עציון גבר, הם כנגד אות ג', על כן נסתפקו, כי לא ידעו נגד איזה ג'. פי-חירות, רמוץ פרץ, עברונה, הרי העברים, הם כנגד אות י', על כן נסתפקו כנ"ל, כי יש בשם מ"ב ד' יודי"ן. וכן כולם וכו'. עכ"ל. ועיין שם עוד בקונטרס "שפת אמת" (דף קכג ע"ד) שהביא גם כן טעם לשבח לסגולה זו, ע"ש. ועיין להגר"ח פאלג'י זצ"ל בספרו "עתרת החיים" (סימן כט) ובספרו "גנזי חיים" (מערכת א אות כא). וכבר הורגלו מדפיסי ההגדות להביא סגולה זו אחר הסגולה הקודמת של רבי שמשון מאוסטרופולי הי"ד, ואף שלא שייך כל כך עיפוש ומגיפה בזמננו, אבל בודאי שהמחלות הנוראות והחידקים המסוכנים אשר מטילים פחד ומורא על כל חי, נחשבים ל"מגיפה" נוראה. לכן טוב לקרותו בכל יום, ובמיוחד בערב פסח.

כִּד נָטְלוּ יִשְׂרָאֵל מִרַעְמָסֶס (א), לֹא יָדְעוּן אִי יִנְטְלוּן
לְסֻכּוֹת אוֹ לְקִהְלָתָה אוֹ לְמוֹסְרוֹת, וּפְקִיד מִדְּבַר־נָא

אָדון הַכֹּל, הִנֵּה הִנֵּה וְהִנֵּה. תְּקִיף - בַּעַל הַיְכָלָת וּבַעַל הַפְּחוֹת כָּלָם

דַּעֲמָה דִּינְטָלוֹן לְסָפוֹת (ב). מִסָּפוֹת לֹא יִדְעוֹן אִי יִנְטָלוֹן
לְאַתָּם, אִו לַחֲצֵרֹת, אִו לְתַרְח, אִו לְעֵצִין גָּבֵר. וּפְקִיד
מִדְּבָרְנָא דַּעֲמָה, דִּינְטָלוֹן לְאַתָּם (א). מֵאַתָּם לֹא יִדְעוֹן,
אִי יִנְטָלוֹן לְפִי הַחִירָת, אִו לְרַמֵּן פֶּרִץ, אִו לְעֵבְרָנָה, אִו
לְהָרִי הָעֵבְרִים. וּפְקִיד מִדְּבָרְנָא דַּעֲמָה, דִּינְטָלוֹן לְפִי
הַחִירָת (ו). מִפִּי הַחִירָת לֹא יִדְעוֹן, אִי יִנְטָלוֹן לְמָרָה,
אִו לְתַחַת אִו לְעֵרְבַת מוֹאָב. וּפְקִיד מִדְּבָרְנָא דַּעֲמָה,
דִּינְטָלוֹן לְמָרָה (ט). מִמָּרָה לֹא יִדְעוֹן, אִי יִנְטָלוֹן לְאֵילָם,
אִו לְמִקְהֵלֹת, אִו לְעֵלְמָן דְּבִלְתִּימָה. וּפְקִיד מִדְּבָרְנָא
דַּעֲמָה, דִּינְטָלוֹן לְאֵילָם (ז). (אב"ג, ית"ץ)

מֵאֵילָם לֹא יִדְעוֹן, אִי יִנְטָלוֹן לַיָּם-סוּף, אִו לְחַשְׁמָנָה,
אִו לְפוֹנֵן, אִו לְעֵי הָעֵבְרִים. וּפְקִיד מִדְּבָרְנָא
דַּעֲמָה, דִּינְטָלוֹן לַיָּם-סוּף (ק). מֵיָּם-סוּף לֹא יִדְעוֹן, אִי
יִנְטָלוֹן לְמִדְּבָר־סִין אִו לְחֶרְדָּה. וּפְקִיד מִדְּבָרְנָא
דַּעֲמָה, דִּינְטָלוֹן לְמִדְּבָר־סִין (ר). מִמִּדְּבָר־סִין לֹא יִדְעוֹן,
אִי יִנְטָלוֹן לְדַפְקָה אִו לְיַטְבַּתָּה. וּפְקִיד מִדְּבָרְנָא
דַּעֲמָה, דִּינְטָלוֹן לְדַפְקָה (ע). מִדַּפְקָה לֹא יִדְעוֹן, אִי
יִנְטָלוֹן לְאֵלוֹשׁ, אִו לְרַסָּה, אִו לְאַבַּת. וּפְקִיד מִדְּבָרְנָא
דַּעֲמָה, דִּינְטָלוֹן לְאֵלוֹשׁ (ש). מֵאֵלוֹשׁ לֹא יִדְעוֹן, אִי
יִנְטָלוֹן לְרַפִּידָם, אִו לְהַר־שָׁפֵר, אִו לְבְנֵי יַעֲקֹן. וּפְקִיד

אָדון הַכֹּל, הִיָּה הֵנָּה וְהִיָּה. תְּקִיף - בַּעַל הַיְכָלָת וּבַעַל הַפְּחוֹת כָּלָם

[מדרש חזקוני]

מִדְּבָרָנָא דְעֵמָּה, דִּינְטְלוֹן לְרַפִּידִים (ט). מִרְפִּידִים לֹא יִדְעוּן, אִי יִנְטְלוֹן לְמִדְּבַר סִינִי, אִו לְקַבֵּרַת הַתְּאֹהָ, אִו לְאַחַר הַגְּדָגָד. וּפְקִיד מִדְּבָרָנָא דְעֵמָּה, דִּינְטְלוֹן לְמִדְּבַר סִינִי ^[מדרש חזקוני 1234567] (נ). • (ק"ר ע שט"ן)

[מדרש חזקוני]

מִמִּדְּבַר סִינִי לֹא יִדְעוּן, אִי יִנְטְלוֹן לְקַבֵּרַת הַתְּאֹהָ, אִו לְאַחַר הַגְּדָגָד. וּפְקִיד מִדְּבָרָנָא דְעֵמָּה, דִּינְטְלוֹן לְקַבֵּרַת הַתְּאֹהָ (נ). מִקַּבֵּרַת הַתְּאֹהָ לֹא יִדְעוּן, אִי יִנְטְלוֹן לְחֻצְרָת, אִו לְתַרְתָּ, אִו לְעֻצִּין גָּבֵר. וּפְקִיד מִדְּבָרָנָא דְעֵמָּה, דִּינְטְלוֹן לְחֻצְרָת (ג). מִחֻצְרָת נְטָלוּ לְרַתְמָה (ד). מִרַתְמָה לֹא יִדְעוּן, אִי יִנְטְלוֹן לְרַמֵּן פֶּרֶץ, אִו לְעֵבְרָנָה, אִו לְחֵרֵי הָעֵבְרִים. וּפְקִיד מִדְּבָרָנָא דְעֵמָּה, דִּינְטְלוֹן לְרַמֵּן פֶּרֶץ (ו). מִרַמֵּן פֶּרֶץ נְטָלוּ לְלִבְנָה (ב). מִלִּבְנָה לֹא יִדְעוּן, אִי יִנְטְלוֹן לְרַסָּה אִו לְאַבְתָּ. וּפְקִיד מִדְּבָרָנָא דְעֵמָּה, דִּינְטְלוֹן לְרַסָּה (ש). • (נג"ד יכ"ש)

מִרַסָּה לֹא יִדְעוּן, אִי יִנְטְלוֹן לְקַהֲלָתָה אִו לְמִסְרוֹת. וּפְקִיד מִדְּבָרָנָא דְעֵמָּה, דִּינְטְלוֹן לְקַהֲלָתָה (ב). מִקַּהֲלָתָה לֹא יִדְעוּן, אִי יִנְטְלוֹן לְחֵרֵי-שָׁפָר אִו לְבִנֵי יַעֲקֹן. וּפְקִיד מִדְּבָרָנָא דְעֵמָּה, דִּינְטְלוֹן לְחֵרֵי-שָׁפָר (ט). מִחֵרֵי-שָׁפָר נְטָלוּ לְחֻרְדָּה (ו). וּמִחֻרְדָּה לֹא יִדְעוּן, אִי יִנְטְלוֹן לְמַקְהֵלָת אִו לְעֵלְמָן דְּבִלְתִּימָה. וּפְקִיד

אָדוֹן הַכֹּל, הָיָה הֵנָּה וַיְהִיָּה. תְּקִיף - בַּעַל הַיְכָלָת וּבַעַל הַכַּחוֹת כָּלָם

יִרְמְיָהוּ

מִדְּבָרָנָא דְעֵמָה, דִּינְטְלוֹן לְמִקְהֵלָת (ז). מִמִּקְהֵלָת לֹא
יִדְעוֹן, אִי יִנְטְלוֹן לְתַתָּת אוֹ לְעֶרְבַת מוֹאֵב. וּפְקִיד
מִדְּבָרָנָא דְעֵמָה, דִּינְטְלוֹן לְתַתָּת (ח). מִתַּתָּת לֹא יִדְעוֹן,
אִי יִנְטְלוֹן לְתַרַח אוֹ לְעֶצִין גָּבֵר. וּפְקִיד מִדְּבָרָנָא
דְעֵמָה, דִּינְטְלוֹן לְתַרַח (ג). (בט"ר צת"ג)

מִתַּרַח נְטְלוֹ לְמִתְקָה (ח). מִמִּתְקָה לֹא יִדְעוֹן, אִי
יִנְטְלוֹן לְחֻשְׁמִנָה, אוֹ לְפוֹנֵן אוֹ לְעֵי הָעֲבָרִים.
וּפְקִיד מִדְּבָרָנָא דְעֵמָה, דִּינְטְלוֹן לְחֻשְׁמִנָה (ק).
מִחֻשְׁמִנָה נְטְלוֹ לְמִסְרוֹת (ב). מִמִּסְרוֹת נְטְלוֹ לְבִנֵי יַעֲקֹן
(ט). מִבְּנֵי יַעֲקֹן נְטְלוֹ לְחַר הַגִּדְגָד (נ). מִחַר הַגִּדְגָד
נְטְלוֹ לְיִטְבַתָּה (ע). (חק"ב טנ"ע)

מִיִּטְבַתָּה לֹא יִדְעוֹן, אִי יִנְטְלוֹן לְעֵבְרָנָה אוֹ לְהָרִי
הָעֲבָרִים. וּפְקִיד מִדְּבָרָנָא דְעֵמָה, דִּינְטְלוֹן
לְעֵבְרָנָה (י). מִעֵבְרָנָה נְטְלוֹ לְעֶצִין גָּבֵר (ג). מִעֶצִין גָּבֵר
נְטְלוֹ לְקָדֵשׁ (ל). מִקָּדֵשׁ נְטְלוֹ לְחַר הָהָר (פ). מִחַר הָהָר
נְטְלוֹ לְצִלְמָנָה (י). מִצִּלְמָנָה לֹא יִדְעוֹן, אִי יִנְטְלוֹן לְפוֹנֵן
אוֹ לְעֵי הָעֲבָרִים. וּפְקִיד מִדְּבָרָנָא דְעֵמָה, דִּינְטְלוֹן
לְפוֹנֵן (ק). (יג"ל פז"ק)

מִפוֹנֵן נְטְלוֹ לְאַבַּת (ש). מִאֲבַת נְטְלוֹ לְעֵי הָעֲבָרִים
(ק). מִעֵי הָעֲבָרִים נְטְלוֹ לְדִיבֵן גָּד (י). מִדִּיבֵן

אָדוֹן הַכֵּל, הִיָּה הוֹה וְיִהְיֶה. תִּקְיָף - בַּעַל הַיְכָלָת וּבַעַל הַפְּחוֹת כָּלָם

גָּר נִטְלוּ לְעֵלְמָן דְּבִלְתִּימָה (ז). מַעְלָמָן דְּבִלְתִּימָה נִטְלוּ
לְהָרִי הָעֵבְרִים (י). וּמִהָרִי הָעֵבְרִים נִטְלוּ לְעֵרְבַת מוֹאָב
(ת) • (שק"ו צי"ת)

ומצאתי באיזה דף שנדפס בבודאפסט (אחר תרע"ד) סדר מ"ב מסעות כנ"ל, ובסופו בקשה לאומרה אחר קריאת המ"ב מסעות, וזה לשונו;

וַיְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, בְּזָכוֹת שְׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים הַמְּצוּרָפִים
וּמְרֻמָּזִים בַּמֶּאֱמָר הַלְּזָה, שֶׁתִּתְּנֶה בְּחֶסֶדְךָ עִם בְּרִיּוֹתֶיךָ
לְטַהֵר וּלְזַכֵּךְ אֹרֶךְ עוֹלָמְךָ מִכָּל-עֲפֹשׁ וְקִלְקוּל, כְּשֵׁם שֶׁטָהַרְתָּ
וַיִּשְׁרַת הַדָּרֶךְ עַל-יְדֵי עֲנָנֵי הַכְּבוֹד בְּנִסְעָם עַל-פִּי הַשֵּׁם
בַּמִּדְבָּר, מִמֶּסַע לְמֶסַע. וְתִצְיָלְנִי מִכָּל-רָע, וְתִרְפָּאֵנִי רְפוּאָה
שְׁלֵמָה. אָמֵן ^ד נִצַּח סָלָה וְעַד.

סדר עירוב תבשילין

יום־טוב שחל בערב שבת, אסור לבשל בו לצורך השבת, וכדי שיוכל לבשל מיום טוב לשבת צריך להניח "עירוב תבשילין" בערב יום טוב. והיינו שלוקח לחם שמשקלו לא פחות מ־58 גרם, ותבשיל לא פחות מ־29 גרם [כי פחות מזה אינו מועיל], והתבשיל טוב לעשותו ביצים מבושלות קשות, מפני שהן מתקיימות יותר מתבשיל אחר. וצריך לשמור העירוב שלא יאבד ושלא יאכלוהו עד ליל שבת (בא"ח צו א. ג). וטוב לצרף לחם זה של העירוב ללחם משנה, באחת מסעודות השבת, ולבצוע עליו (עיין כה"ח תקנו ס"ק קב). ואם בעל־הבית אינו יודע לעשות עירובי תבשילין ולומר נוסח "בדין עירובא" וכו', יבא אדם אחד ויקח הפת והתבשיל מידו ויאמר; "בדין עירובא יהא שרי לבעל הבית הזה ולכל בני ביתו לאפויי ולבשולי" וכו'. ובעל־הבית יברך בעצמו, אם יודע לברך (רב פעלים חלק ד חלק אורח חיים סימן יד).